

ma. " Jüri kostis: "Muulik herra, meie juba wanaks ja tuimaks läinud peremeestest ei tohi seda küll mite enam loota; aga wõib olla, et nende lapsed tulewal päiwil mõnda asja paremal korral hakawad toimetama. Kui herra jutu pahaks ei pane, siis nimetan seda allikat, kust kõigesuurem wiga tuleb, mis paremat etewõtmist ära keelab, ja mõnda hääd ei lase siginema minna." "Mis asi se on?" küsis herra. "Sooküla kõrts" kostis Jüri tõsise sõnaga. "Se on üks ahimise jut" — ütles herra — "kõrtsi on igas kohas, meie maal nii häästi kui muial wõeral maadel, ega tohi seda ükski pahaks panna, kui mees oma suutäie wiina wõtab, pärast seda kui pääwa töö on lõpetanud." — "Kui lugu ika suutäie juure jääks ja sest mõdest kuskil üle ei astutaks, ega siis sest ial suuremat wiga ei tõuseks. Aga üks suutäiewõtja saab lustilises seltsis faks, kolm ja rohkemgi wõtma." — "Seda juhtub aru korral, ehk need on enamist joodikud, kes seda teewad," ütles herra. — "Ärge pange pahaks, auus herra!" rääkis Jüri pikemalt — "igal joodikul, kellest täna mitu rahwa naeruks saanud, oli üksford ka aeg, kus ta enam ei wõtnud kui ühe pisukesse topsikese, aga kuda aega mööda üks topsike teist kaswatates mehikesse korteli pinnijaks ja wiimaks awalikuks lakkoeraks teinud: sest ei tea ükski meile selget otsust anda. Luba paganale korra sõrme otsakese, ta wõtab kohe sõrme, kää ja wiimaks mehe kõige kehaga oma küüsi." — "Armas Jüri," wastas herra — "sina ei wõta ise ial wiina suutäit, sellepärast näitab lugu sinu silmas palju mustem, kui se tõtelikult on. Ma arwan, üks inimene

wõib kõigel elu ael oma wiinasuutäit wõtta ja siis ka sinaks jääda. Ehk, kas arwad seda paremaks, kui kõif inimesed wiina asemel õllega oma päid hakaksid täitma?" — "Jumal hoidku!" hüüdis Jüri. "Kes õlut niipalju lakuks, et sellega meele pääst ära kautaks, se oleks niisama laiduwäärt, kui üks wina-joodik. Aga esiteks ei ole õlut igas kohas ja igal ael nii hõlpsast saada, kui wiina, ja teiseks ei ole mul mite seda kartust, et inimesed õllega joodikuks lähaksid, kui neil wiina ei oleks."

Ma nimetasin seda jutu sellepärast, et se se ainuke tükk oli, kus Konglamäe herra ja Jüri ühe asja pärast kahtewiisi mõtlesid, senni kui muidu nende mõted igaford ühte jooksiwad. Eniski teeksin ma auusa herrale wäga suurt ülekohtu, kui kellegile seda mõtlemise meelewalda annaksin: kui oleks herra oma kuku kasu pärast wiina tarwitust tahtnud ülespidada. Asi tuli sest, et sel ael weel kedagi targematest meestest seda kahju ei olnud pikemalt läbimõelnud, ega teistele awalikult näitanud, mis wiin maa-ilmast sünnitanud. Ja niikaua kui üks awalik asi igalpool otse kui üks harilik wiis rahwa keskel nähtawal, ei tule palju kellegi meele, seda sügawamalt hakata läbikatsuma. Mitemel laetwul on mädanend raked, mis juba ammu oleks wõinud siise langeda, kui kedagi kogemata oma jalga oleks peale toetanud; aga peremees arwab, küll seisab weel mõne aea. Nüüd ronib üks mõistmata laps mängides mädgnnd rakete peale, langeb nendega tükkis alla ja upub laetwul: siin ei ole enam kõheldes aega wiita, waid uued raked tehakse laetwule ümber